

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho ve věci žalobkyně: **Elelupe s. r. o.**, Vaníčkova 1639, Kladno, zastoupené advokátkou Mgr. Petrou Hrachy, Cihlářská 643/19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2022, čj. 091338/2022/KUSK, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2023, č. j. 50 A 6/2022-25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2023, č. j. 50 A 6/2022-25, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Kladna rozhodnutím ze dne 24. 5. 2022 uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. k) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), kterého se dopustila tím, že nejméně dne 22. 7. 2021 v 11:05 hodin a dne 30. 9. 2021 v 10:10 hodin v rozporu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona nezajistila viditelné označení svého sídla na adrese Vaníčkova 1639, Kladno, obchodní firmou a identifikačním číslem osoby. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 7. 2022 odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně podala žalobu, které krajský soud vyhověl a rozhodnutí žalovaného i magistrátu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud předeslal, že si je vědom dříve vydaných rozsudků téhož soudu ze dne 22. 12. 2022, č. j. 52 A 3/2022-36, a ze dne 27. 12. 2022, č. j. 56 A 3/2022-37, v nichž bylo rozhodováno o takřka identických věcech, jako je posuzovaný případ. V těchto věcech byly žaloby zamítnuty. Krajský soud se však s těmito rozsudky neztotožnil, a proto případ žalobkyně posoudil rozdílně.

[4] Krajský soud na rozdíl od správních orgánů přisvědčil žalobkyni, že požadavek na viditelnost označení sídla podnikatele může být splněn i za situace, kdy označení nelze spatřit z veřejně přístupného místa. Krajský soud uvedl, že to plyne z prostého jazykového výkladu § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona, který stanoví toliko požadavek na viditelnost označení, a nikoliv viditelnost z veřejně přístupného místa. Opačný výklad je podle názoru krajského soudu příliš extenzivní. To je ovšem nepřipustné zejména v řízení trestní povahy, jímž je také řízení o přestupku.

[5] Požadavek viditelnosti bude dle názoru krajského soudu splňovat takové označení, které obsahuje základní identifikační údaje ve zřetelné a srozumitelné formě a které se nachází na obvyklém místě (např. na dveřích nebo fasádě objektu, na informační ceduli před vstupem do objektu či v recepci objektu). Naproti tomu za viditelné nebude možno zejména považovat označení nečitelné, zakryté nebo schované. Krajský soud provedl také výklad systematický, při němž porovnal povinnost označení sídla s povinností označení provozovny dle § 17 odst. 7 věty první živnostenského zákona, dle které musí být provozovna označena nejen viditelně, ale také trvale a zvenčí. Zaměňování účelu sídla a provozovny vůči veřejnosti dle názoru krajského soudu způsobuje chybný výklad zastávaný správními orgány. Dle definice sídla podnikatele uvedené v § 429 odst. 1 občanského zákoníku určuje podnikatel své sídlo vlastním rozhodnutím. Zákon nevyžaduje, aby podnikatel sídlo skutečně využíval. Za účelem styku s veřejností totiž podnikateli slouží provozovna, tedy prostor, kde je živnost provozována. Od této skutečnosti se tak odvíjí odlišné požadavky na označování sídla a provozovny.

[6] Krajský soud dále rozvedl, že povinnost označit objekt, v němž má podnikatel sídlo, viditelně z místa přístupného veřejnosti nepředchází vzniku tzv. fiktivních společností. Používání formálních (virtuálních) sídel je v obchodním styku běžným jevem, který sám o sobě nesvědčí o reálné podnikatelské činnosti. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci správních orgánů stran dosažitelnosti sídla podnikatele pro orgány veřejné moci. Krajský soud připomněl, že od 1. 11. 2009 byla všem právnickým osobám zřízena datová schránka, čímž se význam dosažitelnosti sídla podnikatele pro orgány veřejné moci podstatně snížil. Povinné zřízení datových schránek se až do 31. 12. 2022 netýkalo podnikajících fyzických osob, to však nepředstavuje důvod pro rozšíření povinnosti viditelného označení sídla podnikatele. Současně krajský soud zohlednil také právo orgánů veřejné moci při kontrolní činnosti vstupovat na pozemky, do staveb a jiných prostor, které nejsou veřejně přístupné.

[7] Závěrem se krajský soud neztotožnil ani s argumentací relevancí způsobu označení sídla pro účely doručování fyzických zásilek, neboť v tomto směru má stěžejní význam údaj o adrese sídla ve veřejném rejstříku, případně údaj o adrese uvedený ve smlouvě, a nikoliv fyzické označení sídla podnikatele.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

pokračování

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

[9] Stěžovatel uvádí, že se z jeho pohledu jedná o překvapivý rozsudek, neboť v obdobných věcech krajský soud žaloby zamítl. V posuzování sporné otázky tedy existuje rozpor v judikatuře a jeho kasační stížnost je proto přijatelná.

[10] Stěžovatel uvedl, že sídlo podnikatele je zásadním identifikačním prvkem všech podnikatelů, a to i těch, co nemají provozovnu. Jedná se o jejich zákonnou povinnost, což stěžovatel dále rozvedl. Podnikatel splní povinnost viditelně označit objekt, v němž má sídlo, tím, že označení sídla umístí tak, aby veřejnost (spotřebitel) nemusela překonat překážku v podobě zahradní branky (uzamčené či odemčené), vstoupit na soukromý pozemek a obejít celý objekt sídla, aby viděla označení obchodní firmou. Stěžovateli je rovněž z úřední činnosti známo, že doručované zásilky se často vrací s poznámkou „adresát nenalezen/adresát neznámý“, právě z důvodu neoznačené poštovní schránky (resp. adresy sídla). Krajský soud vykládá otázku viditelnosti označení sídla rozporně, protože na jednu stranu za viditelné označení pokládá označení, které není nečitelné, zakryté nebo schované, současně však označení sídla žalobkyně, které se nachází mimo dosah (dohled) veřejnosti, nepokládá za schované.

[11] Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatele nesrozumitelný a postrádá zákonné důvody pro rozhodnutí, v čemž stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku.

[12] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[13] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že i v ostatních řízeních vedených u krajského soudu byl vysloven závěr, že stěžovatel činí nepřiměřeně extenzivní výklad, požaduje-li, aby označení sídla bylo viditelné z veřejně přístupného místa. I v řízeních, v nichž krajský soud zamítl obdobné žaloby, jsou rozsudky v otázce nepřiměřeně extenzivního výkladu konstantní. Ve všech rozsudcích krajský soud stěžovateli vytkl, že zaměňuje povinnost označit sídlo s povinností označit provozovnu. Rozhodnutí správních orgánů jsou založena na zastaralém přístupu, při němž správní orgány předpokládají, že spotřebitel za účelem pořízení zboží či obdržení služeb přichází za podnikatelem. To však v dnešní době již není reálné. K argumentu stěžovatele, že krajský soud nevzal v úvahu, že žalobkyně nemá provozovnu, žalobkyně uvádí, že touto skutečností se nijak nezabývaly ani správní orgány ve svých rozhodnutích. Navíc existence provozovny se nijak neprojevuje na povinnosti označit sídlo dle § 31 odst. 2 živnostenského zákona. V ostatních řízeních krajský soud nerespektoval mantinely trestního/přestupkového řízení jako *ultima rationis* a zákaz ukládání trestněprávních sankcí na základě extenzivně vyloženého zákona.

[14] Podle žalobkyně není správné hodnocení stěžovatele, že označení jejího sídla bylo schované, jelikož se nacházelo u jediného vchodu do domu, který je situován z druhé strany domu než branka sloužící ke vstupu na pozemek. Dle názoru žalobkyně stěžovatel také opomenul způsob podnikání, při němž vůbec nedochází ke styku se spotřebitelem (např. vedení účetnictví a ekonomických služeb, které jsou poskytovány jen podnikatelům apod.) Právě žalobkyně je přitom společností, která k výkonu své podnikatelské činnosti nepotřebuje jedno stálé místo. Služby poskytuje zejména jiným podnikatelům, a to převážně elektronickou a telefonickou formou. V jejím sídle ji její klienti (a ani žádní spotřebitelé) hledat nebudou. Žalobkyně poukázala na vybranou rozhodovací činnost stěžovatele a namítá, že stěžovatel přistupuje k obdobným případům rozdílně. Závěrem žalobkyně

dodává, že své zákonné povinnosti řádně plní a s orgány veřejné správy komunikuje bez obtíží.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti dále zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Podle ustálené judikatury NSS (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, usnesení ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS) bude kasační stížnost přijatelná mj. tehdy, pokud týká právních otázek, které jsou dosavadní (i krajskou) judikaturou řešeny rozdílně. Právě to je důvod, proč je tato kasační stížnost přijatelná.

[16] Kasační stížnost je také důvodná.

[17] NSS úvodem konstatuje, že nepřisvědčil stěžovatelově obecné námitce nepřezkoumatelnosti. Z napadeného rozsudku zřetelně vyplývá, jaké skutečnosti vzal krajský soud v potaz, k jakým závěrům na základě těchto skutečností dospěl a jakými úvahami se při tom řídil.

[18] K věci samé pak NSS uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že na téže adrese jako žalobkyně sídlí minimálně dalších pět společností, které byly správními orgány pokutovány za porušení povinnosti viditelně označit sídlo. Tyto společnosti stejně jako žalobkyně napadly rozhodnutí správních orgánů žalobou u krajského soudu. Ten svými rozsudky ze dne 22. 12. 2022, čj. 52 A 3/2022-36, ze dne 27. 12. 2022, čj. 56 A 3/2022-37, ze dne 22. 12. 2022, čj. 44 A 6/2022-26 a ze dne 29. 12. 2022, čj. 44 A 3/2022-45, žaloby zamítl, protože se ztotožnil se závěrem správních orgánů o porušení § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Naopak pozdějšími rozsudky ze dne 2. 1. 2023, čj. 50 A 4/2022-36 a čj. 50 A 6/2022-25 (nynější věc) krajský soud rozhodnutí správních orgánů zrušil, jelikož dle jeho názoru nelze z § 31 odst. 2 živnostenského zákona dovozovat požadavek, že označení sídla podnikatele musí být viditelné z veřejně přístupného prostranství.

[19] Všechny výše uvedené rozsudky krajského soudu byly napadeny kasačními stížnostmi. NSS rozsudkem ze dne 15. 5. 2023, čj. 4 As 17/2023-34, potvrdil zamítavý rozsudek krajského soudu ve věci sp. zn. 52 A 3/2022, přičemž dospěl k závěru, že povinnost označit objekt, ve kterém se nachází sídlo podnikatele, je splněna až v případě, kdy je označení viditelné pro veřejnost, resp. kdy je označení pro veřejnost přístupné. V jiném případě totiž označení přestává plnit svůj primárně informační účel. NSS poté ostatní kasační stížnosti směřující proti zamítavým rozsudkům krajského soudu odmítl pro nepřijatelnost (srov. usnesení ze dne 29. 5. 2023, čj. 4 As 18/2023-33, ze dne 25. 5. 2023, čj. 9 As 16/2023-39, a ze dne 25. 5. 2023, čj. 9 As 17/2023-32), jelikož se jedná o věci, ve kterých v prvním stupni rozhodoval samosoudce a rozhodná právní otázka již byla vyřešena v prvním rozsudku NSS. Rozsudkem ze dne 24. 1. 2024, čj. 6 As 5/2023-23, pak NSS rozhodl o kasační stížnosti proti prvnímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu čj. 50 A 4/2022-36. Rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[20] V nyní posuzované věci kasační stížnost směřuje proti druhému ze zrušujících rozsudků krajského soudu a v něm obsažené argumentaci, lišící se oproti předcházejícím rozsudkům krajského soudu, jimiž byly žaloby zamítnuty. NSS odlišné argumentaci prezentované v napadeném rozsudku nepřisvědčil, naopak se ztotožnil s výkladem provedeným NSS v rozsudku čj. 4 As 17/2023-34 a v rozsudku čj. 6 As 5/2023-23, kterým

pokračování

bylo rozhodnuto o kasační stížnosti proti prvnímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu. V odůvodnění uvedených rozsudků je vypořádána také argumentace krajského soudu v nyní projednávané věci. Desátý senát proto i v této věci přebírá závěry rozsudku čj. 6 As 5/2023-23 a v podrobnostech na něj, jakož i na rozsudek čj. 4 As 17/2023-34, odkazuje.

[21] NSS v předcházejících věcech dovodil, že označení sídla je možné považovat za viditelné jen tehdy, je-li viditelné z veřejně přístupného místa (veřejného prostranství), anebo z místa, k němuž je zajištěn přístup veřejnosti. Z důvodových zpráv k zákonům č. 130/2008 Sb. a č. 356/1999 Sb. plyne, že sídlo podnikatele má svůj význam jako jedno z kontaktních míst podnikatele. Není pak rozhodné, že ke kontaktu s podnikatelem v jeho sídle dojde zřídka, či že je takový kontakt nepravděpodobný. Zákonodárce pro potřebu realizace těchto kontaktů stanovil povinnost viditelně označit objekt sídla vyjmenovanými identifikátory podnikatele. Není důležité, s kým je tento kontakt uskutečněn (zda je to spotřebitel, věřitel či orgán veřejné moci) a za jakým účelem (kontrola, reklamace, vymáhání dluhu). Jediným udržitelným výkladem vyplývajícím z textu zákona a z citovaných důvodových zpráv je, že označení musí být vnímatelné zrakem a musí z něj být dostatečně patrné identifikátory podnikatele, přičemž musí být rovněž patrné osobám od podnikatele odlišným. Tuto funkci jistě nemůže plnit označení, které není viditelné z veřejně přístupného místa. Požadavek na viditelnost označení z veřejně přístupného místa je dle názoru NSS vzhledem k výše učiněným závěrům obsažen již ve smyslu označení sídla jako takového. Aby bylo označení sídla pro osoby odlišné od podnikatele (a osoby žijící v rodinném domě) viditelné, musí být viditelné přímo z veřejně přístupného místa. V opačném případě nemůže plnit svoji informační funkci.

[22] V nynější i předcházející věci (u krajského soudu vedené pod sp. zn. 50 A 4/2022 a u NSS pod sp. zn. 6 As 5/2023) krajský soud založil svoji argumentaci mimo jiné na rozdílných podmínkách označení sídla (§ 31 odst. 2 živnostenského zákona) a označení provozovny (§ 17 odst. 7 živnostenského zákona). S krajským soudem lze souhlasit v tom, že zákonodárce formuloval podrobnější požadavky na označení provozovny, nikoliv však v tom, že jsou nutně přísnější. Označení provozovny musí splňovat parametr viditelnosti, přičemž tato viditelnost musí být trvalá, neboť označení musí být na provozovně trvale umístěno. Označení musí být kromě toho umístěno zvenčí provozovny (tj. zejména zvenčí budovy nebo zvenčí místnosti v budově, kde má provozovnu více podnikatelských subjektů). Ve vztahu k sídlu stanoví živnostenský zákon povinnost viditelného označení objektu sídla podnikatele. Oba druhy označení jistě nelze pojmově a obsahově směšovat, což ostatně vyplývá i z toho, že nedostatečné označení provozovny se trestá podle jiného ustanovení živnostenského zákona [§ 62 odst. 1 písm. g)].

[23] Z odlišně formulovaných požadavků na označení sídla a provozovny však nelze dovozovat, že označení sídla nemusí být viditelné z veřejně přístupného místa. Podle § 31 odst. 2 živnostenského zákona *je podnikatel povinen viditelně označit obchodní firmou, popřípadě názvem, nebo jménem a příjmením a identifikačním číslem osoby, objekt, v němž má sídlo, liší-li se od bydliště*. Lze tedy rozumně předpokládat, že zákonodárce, navzdory odlišnosti formulace, tím zamýšlel dosáhnout obdobného výsledku jako v případě provozovny. Požadavek na označení objektu, v němž se nachází podnikatelovo sídlo, nepochybně míří na označení vnější.

[24] Opačný závěr nelze obhájit ani tím, že sídlo primárně neslouží ke styku podnikatele s veřejností a má toliko evidenční účel, jak nesprávně dovodil krajský soud. Živnostenský zákon totiž požadavek na viditelné označení sídla podnikatele obsahuje.

[25] Povinnost označení sídla platí pro všechny podnikatele bez rozdílu. Lze jistě uvažovat nad tím, jaký význam má označení sídla podnikatelů, kteří podnikají v provozovně, nebo těch, kteří pro výkon svého podnikání z důvodu jeho povahy provozovnu ani jiné reálné místo nepotřebují (jako je tomu ostatně i u žalobkyně). Tyto úvahy však nemění nic na tom, že zákonodárce stanovil povinnost označit viditelně sídlo pro všechny podnikatele bez ohledu na druh podnikání nebo existenci provozovny. Z důvodové zprávy k zákonu č. 356/1999 Sb. navíc nutně vyplývá, že by sídlo nehrálo roli kontaktního místa i u těchto podnikatelů. Naopak z ní lze vyvodit, že sídlo je jedním z kontaktních míst u všech podnikatelů bez rozdílu, přestože může být tento jeho význam u podnikatelů využívajících ke svému podnikání provozovnu reálně méně důležitý.

[26] Na věci nic nemění ani to, je-li reálný dopad označení sídla postupně umenšen v důsledku technologického pokroku ovlivňujícího způsob podnikatelských a jiných mezilidských kontaktů. Argumentace krajského soudu, že v současnosti mohou třetí osoby uplatňovat svá práva a plnit své povinnosti zcela bez fyzického kontaktu s podnikatelem, odhlíží od toho, že rozvoj technologií a zavedení právních domněnek či fikcí neznamena ústup od požadavku na takové označení sídla, které je viditelné veřejnosti, neboť třetí osoby mohou mít i nadále dobré důvody uvedených možností nevyužít a pokusit se osobně kontaktovat podnikatele v jeho sídle. Rozvoj technologických a právních možností kontaktu s podnikatelem neznamena povinnost jich využívat. Povinnost obsažená v § 31 odst. 2 živnostenského zákona nebyla tímto vývojem ve svém jádru dotčena.

[27] Argumentuje-li žalobkyně tím, že sama je pro své klienty i orgány veřejné moci vždy kontaktní a neskrývá se, neznamena to nic pro posouzení otázky porušení povinnosti dle § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Sankcionováno bylo porušení informační povinnosti, nikoliv povinnosti být kontaktní.

[28] Nelze souhlasit s krajským soudem, že kontrolní orgán měl za účelem řádného zjištění skutkového stavu (tedy zjištění, že se označení sídla nachází na vchodových dveřích do rodinného domu) využít svých kontrolních oprávnění a překonat uzamčená vrátka. Takový postup by byl za daných okolností zbytečný, neboť pokud je smyslem povinnosti dle § 31 odst. 2 živnostenského zákona informovat veřejnost, postačí k prověření plnění této povinnosti využití běžných možností, které má jakýkoliv jednotlivec (tedy detailní prohlédnutí objektu z veřejně přístupného místa, zazvonění na zvonek, případně zmáčknutí kliky na vstupní brance ke zjištění, zda lze vstoupit na pozemek).

[29] V žádném případě pak nelze uvažovat o „*vyhasnutí právní normy*“, a to jak (obecně) z důvodů právních, tak (ve vztahu k posuzované normě) z důvodů skutkových, jak zevrubně vysvětlil NSS již v rozsudku čj. 4 As 17/2023-34.

[30] Obdobně nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že správní orgány nerespektovaly zásadu *nulla poena sine lege* (s ohledem na okolnosti případu a argumentaci žalobkyně jde spíše o zásadu *nullum crimen sine lege*). Tato zásada zahrnuje dílčí požadavky na právní úpravu, podle níž může příslušný orgán posuzovat vinu a ukládat trest. Ačkoliv může být požadavek na označení sídla předmětem zdánlivě složitého právního výkladu, neznamena to, že ho zákonodárce nedefinoval jasně (užití neurčitých právních pojmů, které vyžadují nikoliv zcela triviální výklad, se nepříčí zásadě *nullum crimen sine lege certa* – viz rozsudek

pokračování

NSS ze dne 23. 8. 2018, čj. 9 As 165/2017-45). Každé rozumně uvažující osobě totiž musí být jasné, že zákonným požadavkům nemůže dostat takové označení objektu, v němž je umístěno podnikatelovo sídlo, které mohou uvidět pouze osoby užívající tento objekt.

[31] NSS konečně dodává, že krajský soud vyhodnotil správně námitku týkající se dosavadní rozhodovací praxe žalovaného. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi*“. Ze spisové dokumentace ani z argumentace žalobkyně není možné dovodit, že by správní orgány při posuzování označení sídla na adrese Čs. armády 1979, Kladno, založily ustálenou rozhodovací praxi. K otázce zamčených vrátek pak desátý senát již jen stručně odkazuje na rozsudek čj. 6 As 5/2023-23.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z výše uvedených důvodů NSS rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), že § 31 odst. 2 živnostenského zákona vyžaduje, aby bylo označení sídla podnikatele viditelné z veřejně přístupného místa.

[33] Podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu